

ХОДАЈУЋИ НАТРАШКЕ

Мораш бити понизан, речено ми је,
када се суочиш са књигом историје.
Нека те музеји подуче да злочин може бити праведан.
Научи о мамцима који прикривају стотине златних кукица.
Осјећај се кривим на мјесту злочина иако ту ниси био присутан.

Када се војницима нареди да се не питају зашто.
Када истина постане жртва, а медаље засјају попут мачева.
Када крв заживи у поезији, а љубав се претвори у плач
иза строфа од бодљикаве жице. Знаћу.
Живио сам у ничијем свијету

гдје се захрђало сунце претварало да све зна,
гдје огледала не рефлектују ништа до слике мртвих.
Да ли би историја изгледала боље да нису измишљени кондоми,
да су умјесто редова војника производили душеке?

Гдје онда поћи када ово данас изгледа као моја прошлост,
безубо пјевајући химну, ту пјесму која се мази са земљом?
Када сам питао старе оквире да ме загрле тек одбаченог
ходао сам натрашке.
И био сам у великој заблуди.

НЕКАДАШЊА ЉЕПОТИЦА ПЛАЧЕ У ПОДРУМУ

У школи нас никада нису учили
да куцамо на врата иза којих неко плаче.

Паук јој гмиже преко спаваћице,
а оловка коју је некада нудила странцима
како би описали њену љепоту
лежи незашиљена на хрпи писама
са којих су и маркице побјегле.

Свјетлост мишијих очију
пулсира из старог сата и чини се
да је то једина свјетлост која сија.

Изгледа као да се моли.

Некадашња школска љепотица плаче у подруму
као што нечије дијете плаче у темељима пирамиде,
а ја не могу више да поднесем камелеоне
који не желе да сиђу са мога чела,
нити укус опијума на мојим уснама када добијем плату
да бих барем пар дана срицао ријечи као ученик:

Пас поприма лице свога господара,
а господар поприма лице пса.

Ја знам да то њена глава гори у пламену,
и да гори јастук у празном дјечијем кревету.

Све оне књиге о великим љубавима
које сам јој некада посуђивао
сада подсјећају на старе мртвачке сандуке
само зато што се моја љубав никада није уселила
у њен стомак.
Зато што су странице тих књига одлетјеле
заједно са јатом лептирова.

Све што ми је остало јесте
туга која има облик мреже за лептирове.

МЈЕСЕЧАР РАЗГОВАРА СА ЗАВЈЕСАМА

Ко ме то буди док сунце љуби лед,
ко то тјера моје слијепе галебове
да се клижу по залеђеном мору?
Плашим се да је неко пронашао моје наочале за читање
које сам изгубио
и сад их користи да чита мене.
Попут дуње која мирише на јесен
тако мој тамни јастук мирише на мене.

Ко се усуђује да буди јутарњу свјетлост,
иако звијезде још падају по мом малом
краљевском кревету
тамо у ћошку неба?
Ја сам још увијек краљица
која жваће своју армију од чоколаде.
Очи војника су ушећерене вишње на мојој круни
на којој свјетлуцају попут звијезда.

Ко се усуђује развући завјесе
између два новинска наслова
и сањати у мојој домовини у облику балона
гдје се непостављена питања множе
попут печурки у мраку?

Упознао сам милионе одбјеглих ципела
на мом путу у ноћ.
Стотине одбачених рукавица постале су
мреже за лептирове
којима ловим поштанске маркице
одлетјеле са коверти астролога.

Само сам замолио завјесе
да ме заштите од свјетлости
јер овдје нема ничега за оне
који живе као случајни пролазници,
они који појеле једно другом лијепе снове
и лаку ноћ.

ЈА ВОЛИМ СВОЈ ЈЕЗИК

Ја волим свој језик,
волим ту бескрајну дивљину мора
која се бори да пронађе слабашну ријеч.

Не можеш га препознати на јутарњим вијестима,
можда само у шушкању малих огласа
окачених на уличне бандере.
У мом језику пронаћи ћеш моју прошлост,
другачијег мене који још увијек разговара
са замишљеном рибицом у чаши воде.

Мој деда је био рибар
и ја сам одрастао на доку чекајући га да се врати.
Када сам се родио
саградио је огроман акваријум
и сваки пут када би се враћао донио би ми по једну рибу
коју би одмах именовоао по некој ријечи
коју је требало да научим
све док слџедећа не би дошла,
па слџедећа, па слџедећа.

Сјећам се да су се прве двије рибе звале
Ја и *Сам*,
а након тога љепоту језика упознавао сам
гледајући бљештавило крљушти риба
и схватао смисао препознавајући ријечи
крз тишину боја.

Кад би се вратио кући
мој дјед би провео цијелу ноћ са мном
састављајући реченице, комбинујући рибе
када би прошле једна поред друге.
Тако сам научио да говорим.

Напустио сам дом онога дана
када је дјед отишао у лов на црну рибу
која му је једина недостајала
и више се никада није вратио.

Сада сједим у својој празној соби
као у акваријуму
разговарајући са духовима риба
које сам препознавао као ријечи,
разговарајући са сјенкама малих огласа,
које плутају
отргнути са уличне бандере.

Ја волим свој језик,
Ја волим свој језик,
понављам сам себи изнова
и изнова
бјежећи од тога да се упитам:
Ко сам то сада ја?

Да ли сам стваран
или сам само црна риба
коју мој дјед никада
није успио уловити?

ОЖЕНИХ СЕ МЛАДОМ ЖЕНОМ

Она је изабрала да не одрасте гледајући себе
у мојим старим очима.

Ја сам изабрао да никада не одрастем
у очима мојих пријатеља.

Она је савршено знала да ускоро долази Зима
са сјекиром
која ће посјећи неко стабло попут мене.

Ко уопште запажа промјене годишњих доба
гледајући у пламен дрвета које гори.

Мој јастук пун пиљевине био је лако освојен.

У шуштању новог лишћа
мој кревет је запјевао успаванку
натеченим столарским рукама.
Одбацио сам стотине ликова
који су напустили моје полице
остављајући књиге да миришу
на тек посјечено стабло
још увијек неспремно на женидбу
са штампарском фарбом.

Сада остављен,
гледам у одсјају прозора ожилке на мојим раменима
на којима су стајала моја некадашња папирна крила,
и питам се
да ли сам превише дуго живио у књигама
због чега јасно чујем како
нови лист на календару вршетећи пада
на исти начин као ликови мојих омиљених књига
који ми се подсмјехују
одлазећи у шуму.

ЧЕКАЈУЋИ НА ИЗГУБЉЕНО ПИСМО

Још увијек чекам писмо,
још увијек чекам извјештај са аутопсије
надајући се да сам
непрочитана страница у твом животу.
Армија сјенки твојих љубавника
са подсмјехом ми говори
да никада нећу изаћи из дугог строја
паукова који још увијек жваћу покидану паучину.

Још увијек чекам изгубљено писмо.
Посљедњи поштар одшетао је у небо.
Снијег је пао. Киша се испадала.
Поштанске марке су отпловиле у море.
Падају писма са неба
и ја се питам како то да и твоји мртви љубавници
добише писмо,
једино писма нема за мене.

ХОТЕЛ НА РАСКРСНИЦИ ПОСМАТРА УЛИЧНОГ СВИРАЧА

Док си спуштао топли кључ у гладне руке рецепционаера
слушао сам твоју шалу о бубашвабама које жваћу твој новчаник ноћу,
мишевима у твом џепу и пауцима који се гласно играју новчићима
у коферу твоје гитаре.

Ја знам да ћеш једном морати изаћи кроз улазна врата,
окренут леђима,
прије него се суочиш са јутром тешким као камен
на улицу гдје људе није брига да ли ходаш шепајући
или усправљен,
али их интересује да ли спаваш на плочнику.

Ја могу прочитати по црнилу испод твојих ноката,
по твојим краљевским прстима
који лове праву ноту
у земљи стрпљивих жица,
по мјестима на која удараш као да лансираш ракете

да замишљаш себе у пилотској кабини
на путу до славе
и да још увијек луташ.

Ја нисам само малтер и цигла,
само сјенка кишобрана која једе све оне
који изгубе мапе
према мјесту које мирише на дом.

Ја сам гнијездо за оне који се враћају и одлазе.
Одрастао у срцу раскрсница, ја сам дом за оне
који долазе са запада,
за оне који одлазе на југ или исток,
за оне који путују у правцу сјевера.

Циганска романса,
Венецијански љубавници,
Бечки коцкари
Британски осмијеси,
Турски хашиш,
Руска вотка,
Париски парфеми,
Јерменски хљеб,
Ватикански свештеници,
Сефардска тишина,
Усамљене мајке,
Изгубљена дјеца.

Сви они су моја фантомска породица.

Слушајући звецкање новчића у твом плитком бунару
ја могу провести стотине година приповиједајући ти
шта сам све видио,
какве све страшне тајне кријем.
Ја ћу запросити твој глас, али ћу се оженим твојим ушима,
увјеравајући те да је твоја прошлост младожења,
а моја садашњост невјеста.

Могу да те подмитим властитом сумњом
да ли да будеш срећна утвара
или један од стотине оних који ударе о штокове врата
кад излазе на улицу натрашке.

Сретао сам већ сличне теби
који снажно ударе у звонце на пулту
да би пробудили успаваног рецепционара.

Неки од њих се врате.
Неки од њих спавају у бољем хотелу.

ГЛЕДАЈУЋИ ЖЕНУ КАКО ПЛАЧЕ У МОМ ОМИЉЕНОМ БАРУ

Откуда ти, на овом пијаном броду
у одјељењу уклетих морнара?
Чујеш ли наш никотински задах,
хор врана које пјевају стару пјесму?

Гледао сам годинама прије тебе зид у који буљиш,
а пронашао само окречени зид који ме подсјећа
да је ово сабласно мјесто моја гробница,
мјесто којем припадам.

Протегнула си своје ноге испод кратке сукње
док се твоја уска кошуља јуначки борила са лијевом дојком
и ту си убиједила огледала да нам кажу да
се не престанемо бријати
док не засјајимо.

Нико није примијетио моменат када је твоја суза капнула
у гнијездо твог кошчатог прста,
у бијели круг у којем вјенчани прстен недостаје.

Од када си своју љепоту развела од нас
ми смо постали витезови на једном коњу.
Они који користе столњаке као штитове
и билијарске штапове као копља.

Убила си нашу пожуду љубећи тај зид,
твоје сузе су ме убиле без грижње савјести.
Као да сам украо властите успомене на вјенчање
како бих наручио још једно пиво.

Гледам како напушташ празну чашу
и остављаш бакшиш у облику осмијеха.

Сљедећа чаша пива ће ме докусурити
прије него што стари другари постану моја браћа.

Ускоро ћемо те заборавити.
Остаћеш тема за оговарање код сталних муштерија.

Али не и за мене.
Само мислећи на тебе,
постао сам бољи од других.

ЈА НИСАМ ТАЈ

Ја нисам онај који ће се пробудити
са Јеленом у загрљају.
Ја само замишљам оштри звук њених потпетица
како одзвањају у празном поштанском сандучету
које редовно поједе мој чек војне пензије.

Клип-клап, клип-клап
према излазу.

Ја нисам чак ни онај други,
онај који ће се претварати да спава молећи се
да Јелена
у зору опет не заборави доњи веш кад се буде облачила
и да неће преврнути пепељару пуну опушака
потписаних њеним црвеним кармином за усне
када се буде извлачила из кревета.
Тај који ће бити сретан кад чује
њене кораке на одласку.

Клип-клап, клип-клап,
према излазу.

Не ја нисам тај,
он
који ће сретно одахнути и наставити да спава
када чује како Јелена затвара врата иза себе
и одлази низ степенице.
Клип-клап, клип-клап
према излазу.

Ја сам онај други,
онај који ће чути рађање дана
у Јелениним потпетицама
док силази низ степенице
према вратима нашег подрумског стана.

Клип-клап, клип клап,
према нашем кревету.

Онај Ја који ће се претварати
да цвркутање првих врабаца
не звучи исто као капање њених суза
на моје раме
док ми се буде клела како се више никада неће
запити
на забави за војнике
са ампутираном ногом.

Ја сам онај други,
онај који ће се тихо искрасти из кревета,
онај који ће јој оставити на кревету храну за птице
и новац за такси ако пожели
да ме потражи на плажи,
на истом мјесту на којем
покушавам да подмитим гладне галебове
не би ли ми открили тајну летења
прије него што одшепам уз степенице:

Клип-клип, клип-клип,
према излазу,
тамо гдје јутро мирише на парфеме пролазника
и гдје се увијек нађе неко ко ће ми помоћи
кад са штакама будем улазио у градски аутобус,
према плажи.
Неко ко ће ме смјестити у сједиште за инвалиде.

Тамо ћу сатима сједити гледајући свој живот
у сјенци отока прекопута
до којег никада нећу допливати,
а који се тамо настанио само због мене,
црн као туга, болестан као навика.

Ако ме нађе тамо,
тамо гдје ће се обалска стража тући
са стотинама галебова
који ме без разлога увијек нападну
кад покушам храном да купим
њихову тајну летења.

Можда ће тада схватити смисао тишине
која ми помаже да са мање бола сиђем низ степенице.
Клип-клип, клип-клип,
према нашем подрумском стану.